

ΣΤΟ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Π. Μιχαηλίδη, Ε.Δ

Αρ. Υπόθεσης 17895/10

Αστυνομικός Διευθυντής Λεμεσού

- v -

Ημερομηνία: 10.1.11

Εμφανίσεις:

Για την Κατηγορούσα Αρχή: κ. Λ. Μάρκου

Κατηγορούμενος: παρών

Για τον Κατηγορούμενο: κ. Γιάννης Πολυχρόνης (για να ακούσει την ποινή ο κ. Κ. Ψαράς)

Π Ο Ι Ν Η

Ο Κατηγορούμενος βρέθηκε ένοχος κατόπιν δικής του παραδοχής στις κατηγορίες της παράνομης κατοχής ελεγχόμενου φάρμακου τάξεως Β κατά παράβαση των άρθρων 2, 3, Πρώτος Πίνακας Μέρος ΙΙ, 6(1)(2), 24, 30, 31, 31Α και Τρίτος Πίνακας του Περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου, Ν. 29/77, όπως τροποποιήθηκε (πρώτη κατηγορία), της κατοχής ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Β με σκοπό την προμήθεια σε άλλο

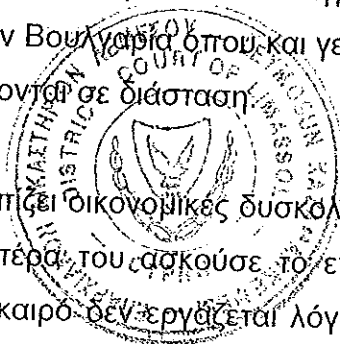
πρόσωπο κατά παράβαση των άρθρων 2, 3, Πρώτος Πίνακας Μέρος II, 5(1)(β), 6(1)(3), 30, 30A, 31, 31A και Τρίτος Πίνακας του Περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου, Ν. 29/77, όπως τροποποιήθηκε (δεύτερη κατηγορία) και της καλλιέργειας φυτών κάνναβης κατά παράβαση των άρθρων 2, 3, 7(1)(α)(2), 30, 31, 31A Πρώτος Πίνακας Μέρος II και Τρίτος Πίνακας του Περί Ναρκωτικών Φαρμάκων και Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμου, Ν. 29/77, όπως τροποποιήθηκε (τρίτη κατηγορία). Αρχικά αντιμετώπιζε και την κατηγορία της καλλιέργειας ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Β με σκοπό την προμήθεια σε άλλο πρόσωπο (τέταρτη κατηγορία) η οποία στις 30.11.10 διεκόπη από την Κατηγορούσα Αρχή οπότε και ο Κατηγορούμενος απαλλάγηκε της κατηγορίας αυτής.

Ο Κατηγορούμενος κατηγορείται επί το ότι μεταξύ άγνωστης ημερομηνίας και της 13.7.10 στην Λεμεσό είχε στην κατοχή του ελεγχόμενο φάρμακο Τάξεως Β, ήτοι 19 φυτά του γένους κάνναβης και 45,6236 γραμμάρια φυτού κάνναβης από το οποίο δεν είχε εξαχθεί η ρητίνη χωρίς την άδεια του Υπουργού Υγείας, ότι είχε στην κατοχή του την πιο πάνω ποσότητα με σκοπό να την προμηθεύσει σε άλλα πρόσωπα και, τέλος, ότι καλλιεργούσε 19 φυτά του γένους κάνναβης χωρίς την άδεια του Υπουργού Υγείας.

Τα γεγονότα, όπως αυτά εκτέθηκαν από τον ευπαίδευτο συνήγορο της Κατηγορούσας Αρχής, είναι καταγραμμένα στα πρακτικά και δεν προτίθεται να τα παραθέσω. Σημειώνεται, ότι ο Κατηγορούμενος δεν βαρύνεται με προηγούμενες καταδίκες.

Ο ευπαίδευτος συνήγορος του Κατηγορούμενου στην μακρά και εμπειριστατωμένη του αγόρευση αναφέρθηκε, μεταξύ άλλων, στις προσωπικές συνθήκες του πελάτη του. Ο Κατηγορούμενος είναι ηλικίας 25 ετών και κατάγεται από την Βουλγαρία όπου και γεννήθηκε. Τα τελευταία τρία χρόνια οι γονείς του βρίσκονται σε διάσταση.

Η οικογένειά του αντιμετωπίζει οικονομικές δυσκολίες, μεταξύ των οποίων και χρέη σε τράπεζες. Η μητέρα του ασκούσε το επάγγελμα της κομμώτριας πλην όμως τον τελευταίο καιρό δεν εργάζεται λόγω της οικονομικής κρίσης.

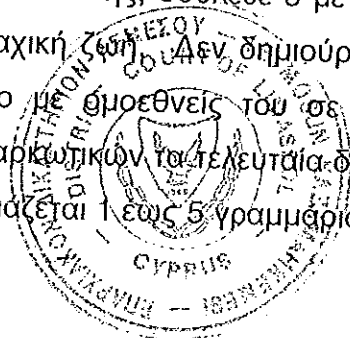
[Handwritten signature]

Ο πατέρας του εργάζεται ως σερβιτόρος. Ο Κατηγορούμενος έχει και μια αδελφή ηλικίας 20 ετών η οποία σπουδάζει καθηγήτρια χορού.

Ο Κατηγορούμενος σπούδασε Management στην χώρα του. Λόγω του ότι δεν μπορούσε να εξεύρει εργασία στον τομέα της ειδικότητάς του ήρθε στην Κύπρο όπου και ζει το τελευταίο έτος. Από τότε που ήρθε στην Κύπρο δεν έπαψε να εργάζεται. Φύλαγε τους μισθούς του και ζούσε από τα φιλοδωρήματα που έπαιρνε από την εργασία του. Ο ίδιος προσωπικά δεν έχει χρέη είτε στην πατρίδα του είτε στην Κύπρο.

Ο συνήγορος Υπεράσπισης αγορεύοντας για σκοπούς μετριασμού της ποινής ανέφερε, επίσης, τα ακόλουθα:

Ο Κατηγορούμενος δεν πρέπει να αντιμετωπισθεί από το Δικαστήριο ως έμπορος ναρκωτικών ή ως κάποιος που είχε σκοπό να προσκομισθεί χρηματικό όφελος από τα φυτά που καλλιεργούσε. Οποιοδήποτε σκοπό προμήθειας είχε τον είχε για κλειστό κύκλο φίλων του, που είναι ήδη χρήστες ναρκωτικών, χωρίς χρηματικό αντάλλαγμα, διάκριση, που, σύμφωνα με τις αρχές της ισχύουσας νομολογίας είναι θεμιτή, και βρίσκει έρεισμα στο σύνολο των περιστάσεων που περιβάλλουν την διάπραξη των υπό τιμωρία αδικημάτων, ιδιαίτερα στον ανοργάνωτο τρόπο δράσης του. Αναλυτικότερα, στο ότι δεν υπήρχε οργανωμένο σύστημα ύδρευσης ή χρήση ηλεκτρικών λαμπτήρων μεγάλης ακτινοβολίας ώστε να γίνεται ταχεία φωτοσύνθεση, στο ότι δεν βρέθηκαν στην κατοχή του χρήματα ή λίστες πελατών ή ζυγαριές ακριβείας, στο ότι καλλιεργούσε τα φυτά στην κοινή βεράντα του διαμερίσματος στο οποίο διέμεναν εκτός από τον ίδιο και άλλα 5 άτομα και στο ότι η εν λόγω βεράντα ήταν εκτεθειμένη σε δημόσια θέα και αργά ή γρήγορα οι γείτονες θα αντιλαμβάνονταν την παράνομη δράση του, όπως και οι συγκατοικοί του. Επίσης, δούλεψε 8 με 12 ώρες ημερησίως και ζούσε μια φιλήσυχη και μοναχική ζωή. Δεν δημιούργησε ευρύ κύκλο στην Κύπρο και παρέα έκανε μόνο με θμοεθνείς του σε πολύ στενό περιβάλλον. Είναι, επίσης, χρήστης ναρκωτικών τα τελευταία δέκα χρόνια και για να ικανοποιήσει τον εθισμό του χρειάζεται 1 έως 5 γραμμάρια ρητίνη κάνναβης ημερησίως.

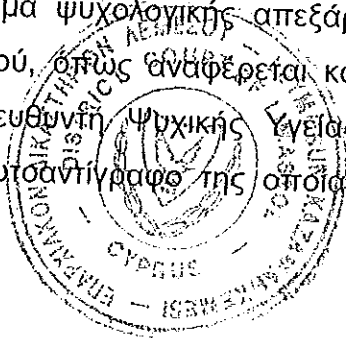

Οι παράνομες πράξεις του Κατηγορούμενου ήταν μια απεγνωσμένη κίνησή του Κατηγορούμενου να ικανοποιήσει τον εθισμό του και να μην καταλήξει σε άλλες συμπεριφορές πολύ πιο καταδικαστέες, όπως το να γίνει «βαποράκι» των εμπόρων ναρκωτικών ή να συμμετάσχει σε οργανωμένο κύκλωμα.

Τα 11 από τα 19 φυτά κάνναβης που ανευρέθηκαν στην κατοχή του είχαν ύψος που κυμαίνεται μεταξύ 50 και 90 εκατοστών και ήταν ηλικίας 2 μηνών. Τα υπόλοιπα 8 ήταν ηλικίας 2 εβδομάδων και είχαν ύψος που κυμαίνεται μεταξύ 8 και 15 εκατοστών. Ο λόγος που ο Κατηγορούμενος είχε φυτέψει τα 8 νεαρότερα φυτά ήταν γιατί τα άλλα 11 είχαν αρρώστησει και άρχισαν να μαραίνονται. Επίσης, τα 21 γραμμάρια φύλλα κάνναβης βρέθηκαν στον κάλαθο των αχρήστων.

Επίσης, τα φυτά δεν είχαν προλάβει να βγάλουν ανθούς, δηλαδή, να καρποφορήσουν ώστε να παράξουν ηνθισμένας ή καρποφώρους κορυφές κάνναβης, την λεγόμενη μαριχουάνα, που αποτελούν το εμπορεύσιμο μέρος και έχουν και την περισσότερη ποσότητα ψυχοτρόπου ουσίας. Η ποσότητα της ψυχοτρόπου ουσίας που περιέχουν τα φύλλα είναι παρά πολύ μικρή και δεν έχει καμία αγοραία αξία.

Προς όφελος του Κατηγορούμενου ο υπαίτερος συνήγορος Υπεράσπισης επικαλέσθηκε, επίσης, το λευκό ποινικό μητρώο του πελάτη του, την συνεργασία του με την Αστυνομία, την παραδοχή του στο Δικαστήριο, την εθελούσια υποβολή του σε απεξάρτηση, πράγμα, που δείχνει έμπρακτη μεταμέλεια από μέρους του, το γεγονός ότι μέχρι σήμερα βρίσκεται υπό κράτηση καθότι δεν μπόρεσε να ικανοποιήσει τους όρους που επιβλήθηκαν σε αυτόν από το Δικαστήριο καθώς και το ότι υποφέρει από σωματικά συμπτώματα λόγω της αποστέρησής του χωρίς να του προσφέρεται ολοκληρωμένο πρόγραμμα ψυχολογικής απεξάρτησης από το Τμήμα των Κεντρικών Φυλακών αφού, όπως αναφέρεται και στην επιστολή του Λούη Καριόλου, προς τον Διευθυντή Ψυχικής Υγείας του Τμήματος Φυλακών ημερομηνίας 20.9.10, φωτοαντίγραφο της οποίας παρουσιάστηκε από την Υπεράσπιση:

[Handwritten signature]

« ... Θεραπευτικά η ένταξη σε πρόγραμμα ψυχολογικής απεξάρτησης καθορίζεται και εφαρμόζεται μόνο σε άτομα που έχουν καταδικασθεί».

Ήταν, τέλος, η θέση του ευπαίδευτου συνήγορου Υπεράσπισης, ότι αν το Δικαστήριο προανατολίζεται σε επιβολή ποινής στερητικής της ελευθερίας, συντρέχουν ικανοποιητικοί λόγοι για να διαταχθεί η αναστολή στην έκτισή της.

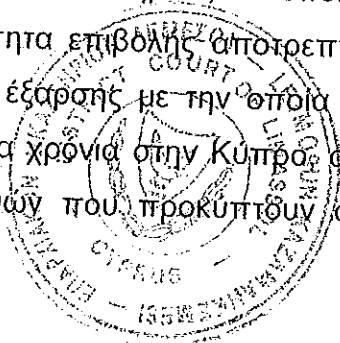
Έχει νομολογηθεί ότι η σοβαρότητα που προσδίδεται στο αδίκημα από τον νομοθέτη, όπως προσδιορίζεται από το ανώτατο όριο ποινής, συνιστά ένα από τους παράγοντες που συνθέτουν την σοβαρότητα του αδικήματος. Το στοιχείο αυτό λαμβάνεται υπόψη στην επιμέτρηση της ποινής και συνεκτιμάται με τα γεγονότα της υπόθεσης, τόσο για την επιλογή του τύπου της ποινής όσο και για τον καθορισμό της έκτασής της (Βλ. Δημοκρατία v. Κυριάκου (1990) 2 ΑΑΔ 264).

Όπως τέθηκε στην υπόθεση Λεβέντης v. Αστυνομίας (1999) 2 ΑΑΔ 632:

«το μέγιστο ύψος της ποινής που προβλέπεται από τον Νόμο είναι η αρχή από την οποία ξεκινά το Δικαστήριο για να επιμετρήσει την ποινή».

Υπό το φως των πιο πάνω τα υπό τιμωρία αδικήματα κρίνονται πολύ σοβαρά, αφού αυτά τιμωρούνται, η μεν κατοχή κάνναβης, με ποινή φυλάκισης 8 ετών ή πρόστιμο ή και τις δύο ποινές, η δε κατοχή κάνναβης με σκοπό την προμήθεια όπως και η καλλιέργεια φυτών κάνναβης με ποινή φυλάκισης δια βίου ή πρόστιμο ή και τις δύο ποινές.

Η σοβαρότητα των αδικημάτων προκύπτει σαφώς και μέσα από την νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, το οποίο σε σειρά αποφάσεων του σημείωσε την αναγκαιότητα επιβολής αποτρεπτικών ποινών, κυρίως, λόγω της συχνότητας και της εξάρσης με την οποία αδικήματα αυτής της φύσης εμφανίζονται τα τελευταία χρόνια στην Κύπρο, αλλά και των ζημιογόνων και καταστρεπτικών συνεπειών που προκύπτουν από την διάπραξή τους σε κοινωνικό επίπεδο.

Στην υπόθεση Παγιαβλάς ν. Αστυνομίας (1998) 2 ΑΑΔ 240 λέχθηκαν, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα για αδικήματα αυτής της φύσης:

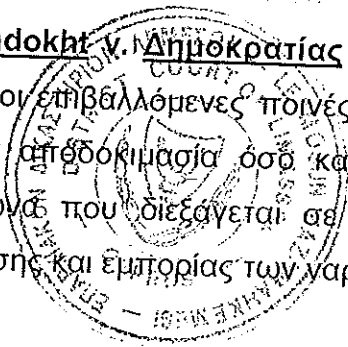
«Η ανάγκη για αποτελεσματική εφαρμογή του νόμου δικαιολογείται, όπως ιδιαίτερα, όπου συγκεκριμένη κατηγορία εγκλημάτων προσλαμβάνει ανησυχητικές διαστάσεις, γεγονός που οριοθετεί και το πλαίσιο αντιμετώπισής τους

Η χρήση ναρκωτικών έχει, όντως, προσλάβει ανησυχητικές διαστάσεις, γεγονός που επιβάλλει, κατά κανόνα, την επιβολή αποτρεπτικών ποινών, όπως και πρόσφατα διαπιστώθηκε στην Παυλίδης κ.α. ν. Αστυνομίας, Ποινικές Εφέσεις 6162 και 6162/15.7.96.

Η χρήση ναρκωτικών έχει ποικιλόμορφα χαρακτηριστεί ως κοινωνική μάστιγα και ως νάρκη στο θεμέλιο της κοινωνίας. Αποτελούν τα ναρκωτικά κίνδυνο τόσο για την φυσική όσο και για την κοινωνική ευημερία του κοινού. Η έξαρση, η οποία παρατηρείται στη χρήση ναρκωτικών καθιστά την αποτροπή κυρίαρχο στοιχείο στον καθορισμό της φύσης της ποινής, γεγονός που καθιστά τη φυλάκιση εμφανή επιλογή».

Στην υπόθεση Λούκας Μιχαήλ ν. Δημοκρατίας (1999) 2 ΑΑΔ 577 τονίστηκε ότι «η αυξητική τάση του εγκλήματος θα έχει και την ανάλογη αντιμετώπιση από τα Δικαστήρια με την ανύψωση των ποινών». Συναφώς υποστηρίχθηκε στην παλαιότερη υπόθεση Khalil ν. Δημοκρατίας (1990) 2 ΑΑΔ 78 ότι «η απάντηση των Δικαστηρίων στην συνεχιζόμενη διάπραξη με αυξημένη συχνότητα τέτοιας φύσεως αδικημάτων στο νησί μας θα είναι η επιβολή με ανάλογο ρυθμό όλο και πιο αυστηρών ποινών από εκείνων που επιβάλλονται σήμερα».

Στην υπόθεση Kayrandokht ν. Δημοκρατίας (2000) 2 ΑΑΔ 359 τονίστηκε ότι είναι καιρός όπως οι επιβλλόμενες ποινές καταστούν αυστηρότερες για να δείχνουν τόσο την απόδοκιμασία όσο και την ενεργό συμμετοχή της δικαιοσύνης στον αγώνα που διεξάγεται σε παγκόσμια κλίμακα για την καταπολέμηση της χρήσης και εμπορίας των ναρκωτικών.

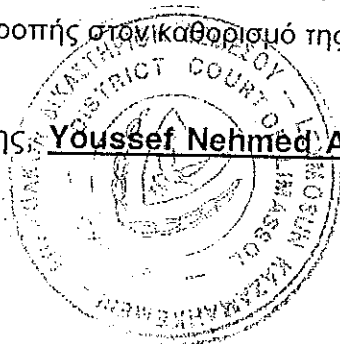
Στην υπόθεση Mohsen Jokarbozorgi v. Αστυνομίας (2001) 2 AAD 726 λέχθηκε στην σελίδα 728 ότι:

«Η έξαρση η οποία παρατηρείται στην χρήση ναρκωτικών καθιστά την αποτροπή κυρίαρχο στοιχείο της τιμωρίας».

Στην υπόθεση Μάρκος Brayan Berne v. Δημοκρατίας (2003) 2 AAD 437 έχουν επισημανθεί τα ακόλουθα:

«Το Ανώτατο Δικαστήριο έχει τονίσει επανειλημμένα την ανάγκη επιβολής αυστηρών ποινών σε υποθέσεις αδικημάτων που σχετίζονται με τα ναρκωτικά, σε μια προσπάθεια περιορισμού ή εξάλειψης παρόμοιων αδικημάτων και προστασίας του κοινού. Μάλιστα έχει τονιστεί ότι είναι καιρός όπως οι επιβαλλόμενες ποινές καταστούν αυστηρότερες για να δείχνουν τόσο την αποδοκιμασία όσο και την ενεργό συμμετοχή της Δικαιοσύνης στον αγώνα που διεξάγεται σε παγκόσμια κλίμακα για την καταπολέμηση της χρήσης και εμπορίας ναρκωτικών (βλ. Kablawi & others v. Δημοκρατίας (1990) 2 AAD 494). Το είδος, η ποσότητα των ναρκωτικών και ο σκοπός για τον οποίο κατέχονται είναι όπως φαίνεται από την σχετική νομολογία, μεταξύ των σοβαρών παραγόντων που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στον καθορισμό της ποινής. Η επιβολή ιδιαίτερα σοβαρών ποινών ενδείκνυται σε περιπτώσεις όπου η κατοχή συνοδεύεται με την πρόθεση εμπορίας των ναρκωτικών (βλ. μεταξύ άλλων Hassan v. Δημοκρατίας (1971) 2 CLR 210, Abdullah v. Δημοκρατίας (1971) 2 CLR 323, Esper v. Δημοκρατίας (1972) 2 CLR 73 και Moussa v. Δημοκρατίας (1992) 2 AAD 320). Η χρήση και διάδοση των ναρκωτικών έχει επανειλημμένα χαρακτηριστεί ως κοινωνική μάστιγα που υπονομεύει το θεμέλιο της κοινωνίας. Η έξαρση που παρατηρείται στην διάπραξη των αδικημάτων αυτής της κατηγορίας δεν μπορεί παρά να καταστήσει το στοιχείο απότροπής στον καθορισμό της τιμωρίας των παραβατών πιο έντονο».

(βλ., επίσης, Youssef Nehmed Allah Sikaf v. Δημοκρατίας (2003) 2 AAD 467).

[Handwritten signature]

Τέλος, στην υπόθεση Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας ν. Mehmet Sak. (2005) 2 ΑΑΔ 377 επατονίσθηκε η αναγκαιότητα επιβολής αυστηρών ποινών σε υποθέσεις ναρκωτικών σε μια προσπάθεια μείωσης διάπραξης παρόμοιων αδικημάτων και προστασίας του κοινωνικού συνόλου, αφού το είδος αυτό των αδικημάτων κλονίζει τα υγιή θεμέλια της κοινωνίας. Τονίσθηκε, επίσης, ότι το είδος και η ποσότητα των ναρκωτικών και ο σκοπός για τον οποίο κατέχονται είναι παράγοντες που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη στον καθορισμό του είδους και του ύψους της ποινής.

Άλλοι επιβαρυντικοί παράγοντες είναι η ποσότητα των φυτών που καλλιεργούσε ο Κατηγορούμενος καθώς και οι ποσότητες της ανευρεθείσας κάνναβης, οι οποίες, θα πρέπει να ληφθεί, δεν ήταν μικρές, όπως και το ότι ο Κατηγορούμενος είναι εθισμένος χρήστης.

Στην υπόθεση Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας ν. Παπαχαραλάμπους (2007) 2 ΑΑΔ 11 ο εφεσίβλητος ηλικίας 23 ετών παραδέχθηκε ενοχή και εξέφρασε μεταμέλεια στα αδικήματα της κατοχής και κατοχής με σκοπό την προμήθεια 419,96 γραμμαρίων φυτού κάνναβης καθώς και σε κατηγορία για χρήση κάνναβης για ιδίους σκοπούς. Το πρωτόδικο Δικαστήριο έθεσε τον εφεσίβλητο υπό κηδεμονία με όρους κοινοτικής εργασίας.

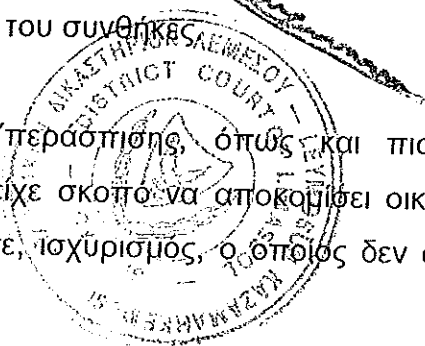
Η ποινή κρίθηκε έκδηλα ανεπαρκής και αντικαταστάθηκε κατ' έφεση με συντρέχουσες ποινές φυλάκισης ενός έτους στην πρώτη κατηγορία, 2 ετών στην δεύτερη κατηγορία και 6 μηνών στην τρίτη κατηγορία. Λέχθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο ότι λόγω της σοβαρότητας των υπό κρίση αδικημάτων οι προσωπικές περιστάσεις του κατηγορούμενου διαδραματίζουν μικρό ρόλο στην επιβολή ποινής αφού υπερισχύει στις υποθέσεις αυτές η ανάγκη διαφύλαξης της κοινωνίας από την μαστίγα των ναρκωτικών η οποία επιτυγχάνεται με την επιβολή αποτρεπτικών ποινών.

Προσεκτική μελέτη της νομολογίας καταδεικνύει, εξ' άλλου, ότι στις περιπτώσεις αδικημάτων κατοχής κάνναβης με σκοπό την προμήθεια επιβάλλονται κατά κανόνα αυστηρές ποινές φυλάκισης. Σχετική είναι, μεταξύ

άλλων, η υπόθεση Akbar Azizi Soleimani v. Αστυνομίας (2006) 2 AAD 476 όπου αλλοδαπός 26 ετών παραδέχθηκε την κατοχή σχεδόν ενός κιλού ρητίνης κάνναβης με σκοπό την προμήθεια του σε τρίτο. Ήταν λευκού ποινικού μητρώου και συνεργάστηκε με την Αστυνομία. Η ποινή οκταετούς φυλάκισης που του επιβλήθηκε από το Κακουργιοδικείο δεν κρίθηκε υπερβολική κατ' έφεση από το Ανώτατο Δικαστήριο.

Η σοβαρότητα των αδικημάτων δεν εμποδίζει το Δικαστήριο να επιβάλει εκείνο το είδος της ποινής που κατά την κρίση του τα περιστατικά που περιβάλλουν την υπόθεση και τον αδικοπραγούντα δικαιολογούν. Αποτελεί αξίωμα, ότι η ανάγκη για αυστηρή αντιμετώπιση δεν μειώνει την παράλληλη ανάγκη εξατομίκευσης της ποινής σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, ώστε αυτή να αρμόζει στις συνθήκες του παραβάτη και να προσιδιάζει στην προσωπικότητά του. Όπως χαρακτηριστικά τέθηκε στην υπόθεση Φιλίππου v. Αστυνομίας (1989) 2 AAD 245, ακόμα και όταν υπάρχει ανάγκη επιβολής αποτρεπτικής ποινής, τούτο σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει ότι ατονεί το καθήκον εξατομίκευσης της. Παράλληλα διατηρώ κατά νου και δεν μου διαφεύγει, ότι η εξατομίκευση της ποινής δεν πρέπει να οδηγεί στην ουδετεροποίηση της αποτελεσματικότητας του νόμου ή την εξουδετέρωση του αποτρεπτικού χαρακτήρα της ποινής, που επιβάλλει η φύση και τα περιστατικά του αδικήματος που αντιμετωπίζει ένας κατηγορούμενος (Βλ. Antoniades v. Police (1986) 2 CLR 21) και Κωνσταντίνου v. Δημοκρατίας (1989) 2 AAD 224). Δηλαδή, όπου διαπιστώνεται η αναγκαιότητα επιβολής αποτρεπτικής ποινής ο παράγοντας της εξατομίκευσης της ποινής δεν πρέπει να υπεισέρχεται σε έκταση τέτοια ώστε να εξουδετερώνει τον παράγοντα της αποτροπής (Βλ. Souilmi v. Αστυνομίας (1992) 2 CLR 248). Όπως, χαρακτηριστικά, λέχθηκε στην υπόθεση Eleni Evagorou v. The Police (1971) 2 CLR 194 η εξατομίκευση της ποινής έχει ως λόγο τον συσχετισμό της τιμωρίας με το άτομο του παραβάτη. Όχι, όμως, την αποκλειστική συνάρτησή της με τις προσωπικές του συνθήκες.

Είναι η θέση της Υπεράσπισης, όπως και πιο πάνω είδαμε, ότι ο Κατηγορούμενος δεν είχε σκοπό να αποκομίσει οικονομικό όφελος από τα φυτά που καλλιεργούσε, ισχυρισμός, ο οποίος δεν αμφισβητήθηκε από την

Κατηγορούσα Αρχή. Σκοπό είχε να προμηθεύσει σε φίλους του οι οποίοι ήταν και εκείνοι χρήστες ναρκωτικών χωρίς οποιαδήποτε οικονομικό όφελος.

Στην Αγγλική υπόθεση R v. Lawrence Dibden (2000) 1 Cr. App. R.(S) 64, στην οποία παρέπεμψε το Δικαστήριο ο ευπαίδευτος συνήγορος Υπεράσπισης, γίνεται διαχωρισμός σε τέσσερις κατηγορίες ατόμων που καλλιεργούν κάνναβη. Πρώτο, είναι εκείνοι που την καλλιεργούν για δική τους χρήση, δεύτερο, είναι εκείνοι που την καλλιεργούν τόσο για δική τους χρήση όσο και για χρήση από άλλους, φίλους, δηλαδή, οι οποίοι την προμηθεύονται δωρεάν από εκείνους που την καλλιεργούν, τρίτο, είναι εκείνοι που προμηθεύουν σε φίλους με χρηματικό αντάλλαγμα, δηλαδή, στα πλαίσια εμπορικής επιχείρησης και, τέταρτο, είναι εκείνοι που καλλιεργούν μεγάλες ποσότητες κάνναβης και προμηθεύουν τον οποιοδήποτε έρθει στην αντίληψή τους.

Στην υπό εξέταση περίπτωση ο Κατηγορούμενος εμπίπτει στην δεύτερη κατηγορία αφού σύμφωνα με τον δικηγόρο του δεν κατείχε τα ναρκωτικά με σκοπό την εμπορία αλλά, αφενός, για δική του χρήση, αφετέρου, για να προμηθεύσει φίλους του οι οποίοι είναι ήδη χρήστες ναρκωτικών ουσιών. Ο κύκλος δε στον οποίο στόχευε να προμηθεύσει αποτελείτο από περιορισμένο αριθμό ατόμων, αφού, όπως προκύπτει από την αγόρευση του συνηγόρου Υπεράσπισης, ο Κατηγορούμενος δεν είχε αναπτύξει ευρύ κύκλο φίλων εδώ στην Κύπρο, ο κύκλος των γνωριμιών του ήταν μικρός, εργαζόταν πολλές ώρες την ημέρα και ήταν γενικά ένας φιλήσυχος και μοναχικός άνθρωπος που ερχόταν σε επαφή μόνο με ομοεθνείς του. Επίσης, δεν σκόπευε να προμηθεύσει σε νεαρά άτομα ή άτομα που δεν ήταν χρήστες ώστε να ελλοχεύει η ανησυχία από την προμήθεια αυτά να καταστούν χρήστες. Τέλος, δεν υπήρχε οργανωμένο σύστημα καλλιέργειας, αφού ο Κατηγορούμενος τα φυτά τα καλλιεργούσε στη βεράντα του διαμερίσματος όπου και διέμενε, η οποία ήταν ανοικτή σε κοινή θέα και χωρίς οποιαδήποτε τεχνική υποστήριξη ή υποβοήθηση για γρήγορη ανθοφορία.

Όλα τα πιο πάνω αποτελούν σύμφωνα με την Αγγλική νομολογία, στην οποία παρέπεμψε το Δικαστήριο ο συνήγορος Υπεράσπισης, ελαφρυντικούς

παράγοντες με καθοριστική επίδραση στην επιμέτρηση της ποινής (Βλ., επίσης, R v. John Bennett (1998) 1 Cr. App. R.(S) 429).

Το ότι άτομα όπως ο Κατηγορούμενος θα πρέπει να αντιμετωπίζονται με επιεικέστερες ποινές από ότι οι έμποροι επιβεβαιώνεται και από το σύγγραμμα του Γ. Μ. Πική Sentencing in Cyprus, 2^η έκδοση. Στην σελίδα 223 του εν λόγω συγγράμματος αναφέρεται, ότι άτομα που προμηθεύουν ναρκωτικά σε φίλους όχι με σκοπό το κέρδος αλλά με σκοπό να ικανοποιήσουν το πάθος αυτών αποτελούν ξεχωριστή κατηγορία και διαφοροποιούνται από τους εμπόρους, αφού το κίνητρό τους δεν είναι το κέρδος ή το οικονομικό όφελος. Για τον λόγο αυτό δικαιούνται σε ελαφρύτερες ποινές.

Στην υπόθεση Δημήτρης Δημητρίου v. Αστυνομίας (2003) 2 ΑΑΔ 502 αναγνωρίσθηκε ως λιγότερο έντονο το στοιχείο της αποτροπής στην περίπτωση χρηστών από ότι στην περίπτωση εμπόρων. Και αυτό γιατί η Νομοθεσία με τον τροποποιητικό νόμο, Ν. 20(1) του 1992, προέβη σε μια διαφοροποίηση ως προς την μεταχείριση των χρηστών σε αντίθεση με τους εμπόρους ναρκωτικών.

Σημειώνεται, όμως, ότι ακόμα και στην περίπτωση των χρηστών, η ποινή φυλάκισης δεν είναι ως θέμα αρχής κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες λανθασμένη. Σε σχέση με την αντιμετώπιση των χρηστών το θέμα τέθηκε ως εξής στην υπόθεση Παγιαβλάς v. Αστυνομίας (1998) 2 ΑΑΔ 240, που πιο πάνω μνημονεύεται:

«Πράγματι, γίνεται διάκριση μεταξύ εμπόρων και χρηστών ναρκωτικών.

Στην περίπτωση των πρώτων, η ανάγκη για την επιβολή αποτρεπτικών ποινών είναι κατανοητή. Απορροφούν από την διασπορά της καταστροφής.

Η διάκριση, όμως, μεταξύ των δύο κατηγοριών παραβατών αμβλύνεται σε μεγάλο βαθμό, αναλογιζόμενοι ότι είναι οι χρήστες που συντηρούν την εμπορία ναρκωτικών. Χωρίς τους χρήστες δε θα υπήρχε αγορά για τα ναρκωτικά. Η καταπολέμηση του κακού στην γένεσή του διέρχεται μέσα

από την καταπολέμηση της κατανάλωσης ναρκωτικών. Έτσι και στην

περίπτωση των χρηστών συντρέχουν ισχυροί λόγοι για την επιβολή αποτρεπτικών ποινών».

Στην υπόθεση Βεγκί v. Αστυνομίας, Ποινική Έφεση 52/07, ημερομηνίας 23.1.08 μειώθηκε ποινή φυλάκισης από 3 χρόνια σε 18 μήνες σε χρήστη ναρκωτικών για το αδίκημα της κατοχής 22 γραμμαρίων ναρκωτικών τάξεως Α (οπίου). Αναφέρθηκαν ενδεικτικά τα ακόλουθα:

«Είναι θεμελιωμένο ότι τα ναρκωτικά αποτελούν σοβαρότατο κίνδυνο για τον άνθρωπο, ο οποίος κίνδυνος πρέπει να καταπολεμηθεί. Οι αυστηρές ποινές που επιβάλλονται για αδικήματα σχετιζόμενα με ναρκωτικά είναι το μέσο που έχουν τα δικαστήρια για την επίτευξη του σκοπού αυτού. Γι' αυτό και οι ποινές που συνήθως επιβάλλονται για τέτοια αδικήματα ενέχουν και το στοιχείο της αποτροπής. Όμως, θεμελιωμένη είναι και η αρχή της διάκρισης της σοβαρότητας που αφορούν σε εμπορία ναρκωτικών και εκείνων που αφορούν σε κατοχή και χρήση. Οι έμποροι ναρκωτικών, όπως λέχθηκε στην Afroughi (ανωτέρω), καθιστούν επάγγελμα τους τη διασπορά του θανάτου και ως εκ τούτου είναι δύσκολο να ανευρεθούν ερείσματα για μετριασμό των ποινών που επιβάλλονται σε αυτούς. Για τους χρήστες ναρκωτικών, όμως, υπάρχει κάποιο περιορισμένο περιθώριο για επίδειξη επιείκειας, το οποίο (περιθώριο) σχετίζεται με την αδυναμία του ανθρώπου και ειδικά των χρηστών ναρκωτικών, ανάλογα βέβαια με τις περιστάσεις της κάθε υπόθεσης».

Στην υπόθεση Ghassan Ahmad Chaer v. Δημοκρατίας (1991) 2 ΑΑΔ 585 λέχθηκε ότι:

«η ποινή πρέπει να αντανακλά την αποδοκιμασία της κοινωνίας στην διάπραξη αδικημάτων και να δίδει το μήνυμα προς όλες τις κατευθύνσεις ότι η χρήση ναρκωτικών δεν καταστρέφει μόνο τον ίδιο τον χρήστη. Ταυτόχρονα αποτελεί κακό παράδειγμα για μίμηση από πρόσωπα του στενού περιβάλλοντος του χρήστη και με αυτή την έννοια αποτελεί κίνδυνο για πρόσωπα αλλά από τον χρήστη. Η αποτροπή του κινδύνου αυτού αποτελεί ευθύνη του Δικαστηρίου και θα πρέπει να συνεκτιμάται

μαζί με όλους τους άλλους παράγοντες στην επιμέτρηση της αρμόζουσας να επιβληθεί στην κάθε περίπτωση ποινής».

Δεν πρέπει να λησμονούμε, ότι ο Κατηγορούμενος διέμενε μαζί με άλλα 5 άτομα στο ίδιο διαμέρισμα και τα ανευρεθέντα ναρκωτικά τα είχε στην κατοχή του όχι μόνο για δική του χρήση αλλά και για σκοπούς προμήθειας στους χρήστες φίλους του.

Για σκοπούς μετριασμού της ποινής έλαβα υπόψη μου το λευκό ποινικό μητρώο του Κατηγορούμενου καθώς και την συνεργασία του με την Αστυνομία. Ο Κατηγορούμενος παραδέχθηκε αμέσως και, μάλιστα, στα πλαίσια θεληματικής του κατάθεσης την διάπραξη των αδικημάτων της χρήσης και της καλλιέργειας. Αποκάλυψε, επίσης, και το αδίκημα της πέμπτης κατηγορίας. Έλαβα, επίσης, υπόψη μου την παραδοχή του στο Δικαστήριο, η οποία αν και δεν ήταν άμεση, εντούτοις, δεν έγινε σε καθυστερημένο στάδιο και εν πάση περιπτώσει έγινε πριν την έναρξη της ακροαματικής διαδικασίας. Στην υπόθεση Βασίλης Σόλωνα Φανάρα ν. Δημοκρατίας (1999) 2 ΑΑΔ 50 λέχθηκε, ότι η παραδοχή λαμβάνεται υπόψη στην κατάλληλη περίπτωση έστω και αν δεν είναι έγκαιρη.

Για σκοπούς μετριασμού της ποινής έλαβα, επίσης, υπόψη μου τις προσωπικές και οικογενειακές συνθήκες του Κατηγορούμενου, ότι από τα γεγονότα που εκτέθηκαν ενώπιόν μου δεν προκύπτει ο Κατηγορούμενος να είχε οποιαδήποτε ανάμειξη σε εμπορία ή διακίνηση ναρκωτικών (Βλ. άρθρο 30(4)(β)(iii) του Νόμου 25/77, όπως τροποποιήθηκε), το ότι οι ανευρεθείσες ποσότητες αφορούσαν σε ελεγχόμενο φάρμακο τάξεως Β, και, επομένως, δεν αφορούσαν σε σκληρά ναρκωτικά (Βλ. άρθρο 30(4)(β)(vi) του Νόμου 25/77, όπως τροποποιήθηκε), το ότι κατά την διάπραξη των αδικημάτων απουσιάζουν τα περιστατικά που αναφέρονται στην παράγραφο (α)(i) έως (vi) του άρθρου 30(4) του Νόμου (Βλ. άρθρο 30(4)(β)(vii) του Νόμου 25/77, όπως τροποποιήθηκε) και τέλος, την προθυμία του Κατηγορούμενου να υποβληθεί σε θεραπεία για απεξάρτηση (Βλ. άρθρο 30(4)(β)(v) του ~~Νόμου 25/77~~, όπως τροποποιήθηκε).

Έλαβα, επίσης, υπόψη μου ότι τα 11 φυτά κάνναβης είχαν αρχίσει να μαραίνονται, ενώ τα υπόλοιπα 8 ήταν πολύ νεαρά και δεν είχαν ακόμα ανθοφορήσει ώστε να παράξουν ανθισμένες ή καρποφόρες κορυφές κάνναβης.

Οι ελαφρυντικοί παράγοντες που πιο πάνω αναφέρθηκαν δεν είναι τέτοιας έκτασης και φύσης που να υπερφαλαγγίζουν την σοβαρότητα των υπό τιμωρία αδικημάτων και την αναγκαιότητα για επιβολή αποτρεπτικής ποινής. Μπορούν να επηρεάσουν το ύψος της ποινής που θα επιβληθεί όχι όμως και το είδος της.

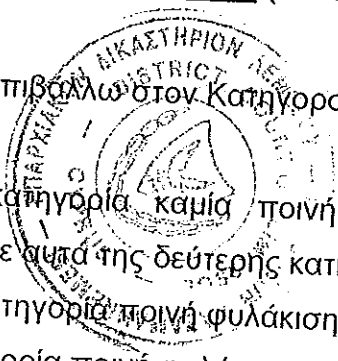
Αποτιμώντας, από την μια, την σοβαρότητα των αδικημάτων στα οποία ο Κατηγορούμενος βρέθηκε ένοχος κατόπιν δικής του παραδοχής και την ανάγκη να προσλάβει η ποινή αποτρεπτικό χαρακτήρα σε συνδυασμό, από την άλλη, με τα ελαφρυντικά που πιο πάνω αναφέρθηκαν, κρίνω ότι υπό τις περιστάσεις η μόνη αρμόζουσα ποινή είναι η ποινή φυλάκισης.

Εν' όψει όλων των πιο πάνω θεωρώ ότι η επιβολή οποιασδήποτε άλλης ποινής θα ήταν ατελέσφορη και αναποτελεσματική, αφού δεν θα εξυπηρετούσε καθόλου το στοιχείο της αποτροπής που θα πρέπει συν τοις άλλοις να χαρακτηρίζει την ποινή και θα έστελνε λανθασμένα μηνύματα σε επίδοξους νέους παραβάτες.

Η ποινή φυλάκισης είναι η μόνη κατάλληλη και αρμόζουσα υπό τις περιστάσεις ποινή, και τούτο, έχοντας κατά νου ότι αυτή επιβάλλεται μόνο εκεί όπου οιαδήποτε άλλη ποινή θα ήταν αναμφίβολα ακατάλληλη και ανεπαρκής (Βλ. Προδρόμου v. Αστυνομίας (1990) 2 ΑΑΔ 98).

Συνακόλουθα επιβάλλω στον Κατηγορούμενο τις ακόλουθες ποινές:

Στην πρώτη κατηγορία καμία ποινή καθότι τα συστατικά της στοιχεία εμπεριέχονται σε αυτά της δεύτερης κατηγορίας
 Στην δεύτερη κατηγορία ποινή φυλάκισης 12 μηνών
 Στην τρίτη κατηγορία ποινή φυλάκισης 12 μηνών

[Handwritten signature]

Στην πέμπτη κατηγορία ποινή φυλάκισης 6 μηνών.

Οι πιο πάνω ποινές φυλάκισης θα συντρέχουν.

Το νομοθετικό πλαίσιο για την αναστολή της ποινής βρίσκεται στον Περί της Υφ' Όρον Αναστολής της Εκτελέσεως Ποινής Φυλάκισης εις Ορισμένας Περιπτώσεις Νόμο του 1972, Ν. 95/72, όπως τροποποιήθηκε. Με τον τροποποιητικό Νόμο 186(Ι)/03, που δημοσιεύθηκε στις 19.12.03, καταργήθηκε η απαίτηση για εξαιρετικές περιστάσεις της υπόθεσης ή του κατηγορουμένου με αποτέλεσμα το θέμα της αναστολής σήμερα να μην διέπεται από ανελαστικά κριτήρια.

Σύμφωνα με το άρθρο 3(2) του Νόμου:

«Το Δικαστήριο διατάσσει την αναστολή εκτέλεσης της ποινής φυλάκισης, αν αυτό δικαιολογείται από το σύνολο των περιστάσεων της υπόθεσης και τα προσωπικά περιστατικά του Κατηγορουμένου».

Δεν μου διαφεύγει, ότι σειρά αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου καταδεικνύει ότι η απεξάρτηση από τα ναρκωτικά συνιστά σημαντικό ελαφρυντικό παράγοντα. Ελαφρυντικό παράγοντα αποτελεί, ακόμα, και η ίδια η προσπάθεια για απεξάρτηση.

Στην υπόθεση Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας v. Κανάρη (2005) 2 ΑΑΔ 327 το γεγονός ότι ο εφεσίβλητος κατέβαλε πολλές και έντονες προσπάθειες αποτοξίνωσης με επιτυχία λήφθηκε υπόψη ως ένας από τους παράγοντες που οδήγησαν το Ανώτατο Δικαστήριο να αναστείλει τις ποινές φυλάκισης που επέβαλε στον εφεσίβλητο.

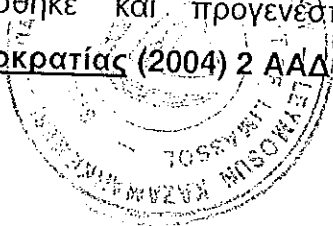
Στην υπόθεση Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας v. Βασίλη Βασιλείου (2003) 2 ΑΑΔ 21 το Εφετείο έκρινε, ότι το γεγονός της απεξάρτησης του εφεσείου, σε συνδυασμό με άλλα παραστατικά του, περιλαμβανομένου του ότι ήταν πατέρας 4 ανήλικων τέκνων, δικαιολογούσαν

την αναστολή των συντρεχουσών ποινών φυλάκισης που επιβλήθηκαν στις 3 κατηγορίες που αυτός αντιμετώπιζε.

Στην υπόθεση Γιάννης Καρακάννας v. Αστυνομίας (2004) 2 ΑΑΔ 463 το πρωτόδικο Δικαστήριο επέβαλε στον εφεσείοντα ποινή φυλάκισης 4 μηνών σε κατηγορία για κατοχή ελεγχόμενου φαρμάκου. Το Εφετείο ακύρωσε την επιβληθείσα ποινή μειώνοντάς την σε τέτοια έκταση ώστε ο εφεσείοντας να αποφυλακισθεί αμέσως. Κρίθηκε, πως το γεγονός, ότι ο εφεσείοντας με δική του θέληση ακολούθησε πρόγραμμα απεξάρτησης με επιτυχία με αποτέλεσμα να αποβάλει πλήρως την κακή έξη χρήσης ναρκωτικών είχε καταλυτική σημασία για την επιμέτρηση της ποινής.

Τέλος, στην υπόθεση Μάριος Π. Χαραλάμπους v. Αστυνομία (2005) 2 ΑΑΔ 82 το πρωτόδικο Δικαστήριο επέβαλε στον εφεσείοντα ποινή φυλάκισης 5 μηνών, 15 ημερών και 6 μηνών σε τρεις κατηγορίες που αφορούσαν, οι πρώτες δύο, σε κατοχή και, η τρίτη, σε χρήση ελεγχόμενου φαρμάκου τάξεως Β. Το Εφετείο μείωσε την επιβληθείσα ποινή φυλάκισης σε τέτοια έκταση ώστε ο εφεσείοντας να αποφυλακισθεί αμέσως. Στην κρίση του Εφετείου βάρυναν εκτός από το λευκό ποινικό μητρώο του Κατηγορούμενου, την άμεση παραδοχή του, την συνεργασία του με την Αστυνομία και τις δύσκολες προσωπικές του περιστάσεις που έζησε όταν ήταν παιδί και έφηβος, η αυτόβουλη προσπάθεια του να επιτύχει την απεξάρτησή του με την βοήθεια ειδικών. Παρά το ότι μέχρι την έφεση δεν υπήρχε ενώπιον του Εφετείου στοιχείο επιτυχίας, εντούτοις, το Εφετείο έδωσε βαρύτητα στο ότι η προσπάθεια ήταν δύσκολη, αφού ο εφεσείων, ηλικίας 40 ετών, ήταν χρήστης από τα 18 του και η προσπάθεια για απεξάρτηση που είχε αρχίσει συνεχιζόταν.

Το ότι ακόμα και η προσπάθεια για απεξάρτηση, ανεξαρτήτως επιτυχίας, θα πρέπει να αποτιμάται και να ανταμείβεται ώστε να ενθαρρύνεται ο χρήστης να την συνεχίζει τονίσθηκε και προγενέστερα στην υπόθεση Πέτρος Χριστοφίδης v. Δημοκρατίας (2004) 2 ΑΑΔ 148.

Handwritten signature or stamp.

Στην παρούσα περίπτωση κρίνω, ότι δεν συντρέχουν τέτοια περιστατικά που να δικαιολογούν την αναστολή της ποινής φυλάκισης που σήμερα επέβαλα στον Κατηγορούμενο. Η υπό εξέταση περίπτωση δεν είναι η περίπτωση που ο Κατηγορούμενος έχει ήδη απεξαρτηθεί πριν την επιβολή της ποινής από το Δικαστήριο ή πριν την σύλληψή του είχε αρχίσει να καταβάλλει συνειδητά και επί συστηματικής βάσεως προσπάθειες για απεξάρτησή, όπως ήταν η περίπτωση στις υποθέσεις που πιο πάνω αναφέρθηκαν. Η προθυμία του Κατηγορούμενου στην υπό εξέταση περίπτωση να υποβληθεί σε απεξάρτηση εκδηλώθηκε μετά την σύλληψή του για τα υπό τιμωρία αδικήματα και όταν πλέον βρέθηκε αντιμέτωπος με το γεγονός του εγκλεισμού του στην Φυλακή αναμένοντας την ημέρα της δίκης του, των οδυνηρών συνεπειών που προέκυψαν εκ των υστέρων από την στέρηση και εν' όψει της μετέπειτα παραδοχής του στο Δικαστήριο του είδους της ποινής που αναμένετο να επιβληθεί σε αυτόν από το Δικαστήριο. Καμία προσπάθεια δεν διεφάνη μέσα από την αγόρευση του συνηγόρου του να έχει καταβληθεί από τον Κατηγορούμενο μέσα στα 10 χρόνια που είναι χρήστης προς αυτή την κατεύθυνση. Τουναντίον, μέσα σε αυτά τα 10 χρόνια ο Κατηγορούμενος κατάφερε να γίνει ένας εθισμένος χρήστης ο οποίος για να ικανοποιήσει τον εθισμό του κατέφυγε στην καλλιέργεια φυτών κάνναβης. Το γεγονός αυτό κατά την κρίση μου διαφοροποιεί ουσιωδώς την υπό εξέταση περίπτωση από τις περιπτώσεις εκείνες όπου προσπάθειες για απεξάρτηση είτε επιτυχείς είτε ανεπιτυχείς έχουν σοβαρό αντίκρουσμα στην επιμέτρηση της ποινής και δικαιολογούν ανάλογα με τις περιστάσεις της κάθε υπόθεσης αναστολή της ποινής φυλάκισης που επιβάλλεται στον δράστη. Δεν υποτιμώ τις προσπάθειες που καταβάλλει τώρα ο Κατηγορούμενος για απεξάρτησή του. Από την άλλη, όμως, θα ήταν άδικο να πετύχαινε αναστολή με την εκδήλωση μετά την σύλληψή του προθυμίας εκ μέρους του να απεξαρτηθεί και ενώ καθόλο τον προηγούμενο βίο του αυτός δεν έχει επιδείξει οποιαδήποτε μεταμέλεια της μορφής αυτής. Δεν θεωρώ, ότι αυτό είναι το πνεύμα του νόμου.

Σημειώνεται, επίσης, ότι η δυνατότητα αναστολής ποινής φυλάκισης μειώνεται, κατά την κρίση μου, σημαντικά όπου απαιτείται επιβολή ποινής αποτρεπτικού χαρακτήρα. Οι προσωπικές και οικογενειακές συνθήκες του

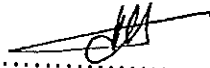
πρώτου Κατηγορούμενου, όπως και όλοι οι υπόλοιποι μετριαστικοί παράγοντες, συμπεριλαμβανομένης και της προθυμίας του να υποβληθεί σε πρόγραμμα απεξάρτησης λήφθηκαν υπόψη με αποτέλεσμα την δραστική μείωση της ποινής φυλάκισης, δεν είναι, όμως, τέτοιας έκτασης που να δικαιολογούν και την αναστολή της.

Συνακόλουθα οι ποινές φυλάκισης που επέβαλα σήμερα στον Κατηγορούμενο θα εκτελεσθούν άμεσα, αυτές δε θα αρχίζουν από τις 13.7.10 ημερομηνία από την οποία ο Κατηγορούμενος τελεί υπό κράτηση για τους σκοπούς της παρούσης υπόθεσης.

Τα ναρκωτικά καθώς και όλα τα υπόλοιπα τεκμήρια να κατασχεθούν και να καταστραφούν.

Ευρώ 40,00 σεντ έξοδα της Κατηγορούσας Αρχής να καταβληθούν από την Δημοκρατία.

(Υπ.)

Π. Μιχαηλίδης, Ε. Δ.

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής